

tagelse. Jeg vil komme til at bruge en stor Del af mit Foredrag i Aften til at paavise, hvorledes Ministeren har gjort sig skyldig i mange Fejltagelser. Da saa det ærede Medlem protesterede mod, at Betegnelsen „raaddent Forlig“ anvendtes paa det, her foreligger, gjorde han mig den Ære at sige, at det var mig, der havde indført dette Ord i Debatten. Det er ogsaa kun Sandhed med stærk Begrænsning, thi ingen, der har levet med i det politiske Liv her i Landet, vil være i Tvivl om, at Ordet „raaddent Forlig“ af de ærede Socialdemokrater og Radikale er blevet klæbet til enhver Overenskomst, der er blevet indgaaet paa Militærvæsenets Omraade her i Landet i den sidste Menneskealder; og saa var det jo højest ejendommeligt, at det hele, det ærede Medlem havde at sige — Forsvarsministeren gik udenom dette Spørgsmaal, thi han følte, at det vilde være vanskeligt, men det ærede Medlem forsøgte at tage Tyren ved Hornene, og det er jo udmærket, naar man faar rigtigt fat, men det er en farlig Operation, naar det mislykkes —, var, at man kunde argumentere ganske paa samme Maade for dette Forlig, som man gjorde ved Forliget i 1922. Ja, andet ønsker jeg ikke. Samme Argumentation! Eh bien! Nuvel, saa bruger vi det samme Ord om dette Forlig, som vi brugte om Forliget i 1922. Det er lige for lige. Men jeg har ydermere paavist, at det hele Ræsonnement er galt, thi her er Tale om, at Forsvarsministeren gaar med til at anbefale, at man her i Landet bevarer Ting, som Ministeren anser for farlige for Landets Sikkerhed, noget af det farligste, vi kan have; det kalder jeg ikke et Afslag, ikke et mere eller mindre, men det er at gøre Brud paa selve det, der er ens Grundopfattelse. Og har man nogen Sinde Lov til at tale om „et raaddent Forlig“, saa er det, naar man gaar med til at gøre Brud paa det, der er selve Grunden i ens Opfattelse; saa kan der være Tale om at anvende et andet historisk Ord: „Man skal ikke gaa paa Akkord med Uretten“, og da kunde den højtærede Forsvarsminister passende have sagt til det ærede Medlem Hr. P. Munch: Nej, Minerne er landskadelige; det har jeg sagt paa Hundreder af Møder, og dem gaar jeg ikke med til at anbefale til Bevarelse.

Jeg vender mig dernæst til den højtærede Forsvarsminister; thi man skal som bekendt gemme det bedste til sidst. Den højtærede Forsvarsminister sagde, at dette at gaa til Rusland det var jo ikke at gaa langt til venstre. Nej, det holder Social-

demokraterne ikke af at høre. Men det er jo dog en Kendsgerning, at de Folk derovre blot har ført deres Ideer en lille Smule videre ud. Naar den højtærede Minister sagde, at de russiske Arvtagere i andre Lande aldrig gaar Haand i Haand med Socialdemokraterne, men ofte med de Konservative, da er det en dristig Polemik, medmindre Ministeren mener, at der undertiden kan komme en Afstemning, hvor to yderliggaaende Oppositionspartier stemmer mod Regeringen ud fra forskellige Bevæggrunde. Hvis det kan kaldes at gaa Haand i Haand, saa skal jeg ikke have noget imod, at Ministeren tager den lille fattige Glæde med hjem herfra i Aften; der vil vist ikke komme mange andre. Men jeg skal sige, at det er jo ikke saa underligt, at de russiske Arvtagere i andre Lande er slemme ved Socialdemokraterne i disse Lande; man har jo et gammelt dansk Ord, der siger at „Frænde er Frænde værst, sagde Ræven om de røde Hunde“. — Fremdeles sagde Ministeren, at da man i Fjor fremsatte Afrustningslovsforslaget, var man fuldstændig paa det rene med, at det kunde ikke gennemføres. Det var man fuldstændig paa det rene med! Ja, men saa var det oprigtig talt ejendommeligt at rejse ned til Genève og bilde Verden ind, at nu indlededes der et nyt Afsnit i Verdenshistorien, thi nu afrustedes Danmark. Naar man vidste, at dette Lovforslag ikke kunde gennemføres, hvor turde man saa drive en saa storstilet og hul Agitation paa dette Forslag, som man gjorde i Fjor? Hvad skal man mene om de Folk, som drager ud i Landet, ja, udenfor Landets Grænser, og taler om et nyt Afsnit af Verdenshistorien, der skal indledes gennem et Forslag, om hvilket man er fuldt paa det rene med, at det ikke kan gennemføres, at man ikke har Skygge af Udsigt til at faa det gennemført, og at det kun er et Paradedorslag til at stille op, men som man ikke vil holde paa, som Ministeren sagde i sin Forelæggelsestale i Aar? Det er besynderligt, at man tror at tjene sit Lands, ja, blots sit Partis Interesser ved en saadan Optræden og ved en saadan „Bekendelse“.

De Bemærkninger, som den højtærede Minister gjorde om de Kaar, man byder Ungdommen, har Ordføreren for Venstre (Brorsen) allerede besvaret; jeg behøver ikke at opholde mig derved, og jeg skal kun sige, at det er ogsaa en ejendommelig Form for Agitation, at man sætter alt ind paa at tvinge Militæruddgørterne ned her i Landet til det mindst mulige, og, naar man saa endelig har faaet dem saa langt ned, at selv det nødtørftigste